

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

Ζ'

Τὴν ἐσπέραν, ἐπανελθὼν ὁ Ριχάρδος τῆς Λέσχης, ἐν ᾗ οὐδὲν θέλητρον εὗρισκεν, ἐβηματίζεν ἡσύχως ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ καὶ ἐρρέμβαζεν ἀναπολὼν τὴν μετὰ τῆς Ἑλένης συνέντευξίν του.

Αἰφνης, ἐνῶ διέβαινε πλησίον τῆς τραπέζης, παρετήρησε τὴν Συλλογὴν τῶν κακουρημάτων· ἤνοιξεν αὐτὴν μηχανικῶς καὶ ἐζήτησε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κακούργημα· ἀφοῦ δὲ ἀνεῦρεν αὐτὸ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ μετὰ πολλῆς προσοχῆς:

«Ἡ σπουδαιότης τῆς δίκης, ἣν πρόκειται νὰ ἀρνηθῶμεν δὲν ἔγκειται τόσον ἐν τῷ περιπλόκῳ καὶ στυγερῷ τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἐν αὐτῇ ἐκτυλίσσεται, ὅσον εἰς τὸ γένος, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἰς τὴν ἀνήκουσιν οἱ δράσται τοῦ ἐγκλήματος· διότι, ὁ μὲν ἐγκληματίας εἶνε ὁ τελευταῖος γόνος ὑπερηφάνου ἀρχαίας πολωνικῆς οἰκογενείας, ἥτις στενωδὸς συνεδέετο πρὸς τὴν βασιλεύουσιν τῆς χώρας γενεάν, τὸ δὲ θῦμα κατὰγεται ἐξ ἡγεμονικοῦ οἴκου.

«Ὁ εἰκοσιτετραετὴς κόμης Ἀδάμ Μλοντσίσκη, εἶχε συζευχθῇ κατὰ τὸ 1857 μετὰ τῆς ὁμηλικίου του πριγκηπέσσης Πελαγίας Πρετέκα, θυγατρὸς τοῦ ἡγεμόνος Ραφαήλου Πρετέκα. Τὸ νεαρόν τοῦτο ζεῦγος, τὸ ὁποῖον ἠτύχησε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ θυγατέρα, ἔζη ἐναλλάξ εἰς τὴν πατρικὴν ἔπαυλιν Μλοντσίσκη καὶ εἰς Νίτσαν ἢ Παρισίους.

«Κατὰ τὰς ἀρχὰς ὅμως τοῦ τετάρτου ἀπὸ τοῦ γάμου των ἔτους, ἡ κόμηςσα προσεβλήθη ὑπὸ εὐλογίας, ἥτις κατὰ τοσοῦτον παρεμόρφωσεν αὐτήν, γυναικᾶ ἀλλως τε ἐκτάκτου καλλονῆς, ὥστε τὴν κατέστησεν ἀπεχθὴ τὴν ὄψιν καὶ ὁμοίᾳ γριζίᾳ.

«Κατὰ τὸ 1874 προσελήθη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὡς παιδευγὼς τῆς ἡδὴ δεκαεξαετοῦς κομήσσης, ἡ Ἰουλίᾳ Μέλιγγερ, ἐκ Τυρόλου, συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ φίλου τῇ οἰκογενείᾳ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Σαλτσβούργου.

«Ἡ Ἰουλίᾳ ἦν λίαν πεπαιδευμένη, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὠραία· τόσῳ δὲ ὑπῆρξεν ὑποχρεωτικὴ καὶ συμπαιγνία, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἐκέρδησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν ἀγάπην τῆς μαθητρίδος τῆς.

«Περισσότερον ὅμως ἐσχημένους οἱ τρόποι καὶ δὴ ἡ ὠραιότης τῆς Ἰουλίᾳς τὸν κόμητα Ἀδάμ, ὅστις, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποστρεφόμενος ἡδὴ τὴν παραμορφωθείσαν σύζυγόν του, κατελήθη ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς τὴν νεάνίδα πάθος. Κατὰ δυστυχίαν ὁ κόμης, ὃχι

μόνον δὲν εὗρεν ἀντίστασιν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τῷ ἀνταπεδίκετο ἀνάλογον αἶσθημα, καθότι ἡ Ἰουλίᾳ μετεχειρίσθη μὲν κατ' ἀρχὰς πᾶν μέσον ἵνα ἀποδείξῃ πρὸς τὸν κόμητα τὸ ἀλογον καὶ ἀσύμφορον τῶν ἀπαιτήσεών του καὶ οὕτω τὸν ἀποτρέψῃ, ἀφοῦ ὅμως οὐδὲν κατῴρωσεν ἡναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ.

«Ἀπὸ τῆς στιγμῆς λοιπὸν ἐκείνης τὸ πᾶν μετεβλήθη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

«Ἡ Ἰουλίᾳ, μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀτιμίαν, εἰς τὴν τὴν εἶχε ρίψει ὁ σκανδαλώδης αὐτῆς πρὸς τὸν κόμητα ἔρωτος, ἤρχιζε παντοιοτρόπως νὰ τὸν μέμφηται καὶ νὰ τὸν καταθλίβῃ καὶ μάλιστα τῷ ἔγραφεν, ἀπειλοῦσα ὅτι θ' ἀνεχώρει διὰ παντὸς τῆς οἰκίας του. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μεγάλως ὠρέλησε τὴν ἀνάγκοισιν, διότι ἐν αὐτῇ τῷ ἔγραφεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀδικῇ τόσον φανερὰ τὴν ἀγαθὴν κόμησσαν καὶ θὰ ἀπεφάσιζε τέλος νὰ ἐκρίψῃ τὸ ἀνόσιον αὐτὸ πάθος τῆς καὶ οὕτω νὰ παύσῃ κατὰ τι τοῦλάχιστον τὴν φοβερὰν ταύτην πρὸς τὴν κόμησσαν τυραννίαν.

«Ὁ κόμης ὅμως—ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ σύζυγός του παρεμορφώθη, φαινομένη κατὰ δέκα ἔτη μεγαλύτερα,—ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ψυχρότατα· βλέπων δ' ὅτι αὕτη καθίστατο πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν του, ἤρχισε πλέον νὰ τὴν μισῇ.

«Μεγίστην ἡσθάνετο ἡδὴ εὐχαρίστησιν παντοιοτρόπως νὰ τὴν βεβαιώσῃ, ἐσιώπα δὲ μόνον πρὸ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἐν τῇ ἀθρότητί της δὲν ἔβλεπε τὴν δυστυχίαν, καθὼς καὶ τὴν καταστροφὴν, ἥτις ἠπείλει τὴν οἰκογένειάν της. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἔγραψεν ἡ δυστυχὴς θυγατὴρ πρὸς τὴν μόνην φίλην της:

— «Ἡ μήτηρ ἀσθενεῖ, ἔνοεός τις λοιπὸν πόσον εἶνε στενοχωρημένος διὰ τοῦτο ὁ πατήρ μου φαντάσου, φίλη μου, τὴν στενοχωρίαν μας ἐδῶ ἔξω ὦ! ἂν δὲν ἦτο καὶ αὕτη ἡ καυμένη ἡ Ἰουλίᾳ, ὁ παρήγορος αὐτὸς ἀγγελος, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἠδύναμην νὰ ἀνθέξω.

«Τῷ ὄντι ἡ κόμησσα πολλάκις ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1875 ἔμενε κλινῆρης, ὁ δὲ ἐκ τῆς πλησιοχώρου πόλεως προσκαλούμενος ἱατρός, οὐδέποτε λαβὼν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὰς συχνὰς ταύτας κακοδιαθεσίας τῆς κομήσσης, τὰς ἀπέδιδεν εἰς ἀδυναμίαν τοῦ στομάχου καὶ εἰς αἰφνιδίαις διαταράξεις τῆς πέψως, ἃς καὶ προσεπάθει νὰ καταστῇ διὰ παντοίων καταπραϋντικῶν φαρμάκων.

«Τὸν Φεβρουάριον ὅμως τοῦ αὐτοῦ ἔτους αἱ ἀδιαθεσίαι τῆς κομήσσης ἐπανελήθησαν ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας. Τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ κόμησσα ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη τὴν 17 εἰς τὸ κοινοτάφειον τῆς οἰκογενείας Μλοντσίσκη.

«Περὶ τοῦ θανάτου ὅμως τῆς μακαρίτιδος ἤρχισαν νὰ κυκλοφορῶσι λίαν παράδοξοι φῆμαι, ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαδιδόμενοι—ὡς ἐκ τοῦ μίσους, ὅπερ ἔτρεφον πρὸς τὴν Ἰουλίαν—αἵτινες ὅμως δὲν ἐπράνοντο καὶ πολὺ ἀπίθανοι, δταν ἐγνώσθη ἡ σκανδαλώδης κατὰ τὴν

κηδεῖαν διαγωγὴ τῆς Ἰουλίᾳς καὶ τοῦ κόμητος.

«Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως τὰ πράγματα ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἡναγκάσθη τέλος νὰ ἐπέμβῃ.

«Κατὰ τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐστάλη ἐπὶ τόπου ἀνακριτὴς, ὅστις διέταξε τὴν ἐκταφὴν τοῦ πτώματος. Ἐνεργηθείσης δὲ νεκροψίας καὶ λεπτομεροῦς χημικῆς ἀναλύσεως τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μακαρίτις ἀπέθανε βιαίως καὶ δὴ δηλητηριασθεῖσα.

«Τούτου συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐνεργηθεῖσα σύλληψις τοῦ κόμητος Ἀδάμ καὶ τῆς Ἰουλίᾳς Μέλιγγερ καὶ ἡ κατηγορία αὐτῶν ὡς μόνων ἐνόχων τοῦ θανάτου τῆς κομήσσης, συμφῶνως πρὸς τὰς μαρτυρίας τῶν ὑπηρετῶν τοῦ κόμητος.

«Ἡ προκειμένη δίκη παρίστα διὰ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν ἠθικὴν ἔκλυσιν τῆς κοινωνίας, φρικίας δὲ καὶ ἀποστροφῇ κατέλαβε καὶ δικαστὰς καὶ ἀκροατήριον, ὅτε ὁ κόμης, μετὰ φοβερὰς ψυχραιμίας, ὁμολόγησε τὴν πράξιν του, ἐνῶ συγχρόνως ρητῶς ἠρνεῖτο τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἰουλίᾳς.

«Ἐπτάκις εἶχεν ἀποπειραθῇ, ἀνευ ἀποτελέσματος, τὴν δηλητηρίασιν τῆς συζύγου του, ὅτε τὴν ὀργῶν ἐνισχύσας τὴν δόσιν, ἣν καθημερινῶς ἔριπτεν ἐντὸς τοῦ γάλακτος, ἐπέτυχεν τὸ ποθοῦμενον.

«Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ἡ Ἰουλίᾳ ἔμενε σχεδὸν ἀναισθητός. Ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἐρεθισθῇ τὸ νευρικὸν σύστημά της, ὥστε πολὺ ἀμφίβολον ἦτο ἂν κατὰ τὴν ὠρισμένην στιγμὴν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τακτικὴν ἐξέτασιν.

«Μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην ἀπήντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅτε δὲ οὗτος, ἐκλαβὼν τὴν ἀδυναμίαν της ὡς πείσμα, τῇ ὠμίλησεν ὀλίγον τραχέως, ἀμέσως κατελήθη αὕτη ὑπὸ σπασμῶν καὶ οὕτω ἡναγκάσθησαν νὰ τὴν σύρῳσιν ἀναίσθητον ἐκτὸς τῆς αἰθούσης.

«Τέσσαρας ἡμέρας διήρκεσεν ἡ πολύκροτος αὕτη δίκη, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἰουλίᾳ δὲν ἐξητάσθη πλέον. Ἰστατο ἀκίνητος καὶ κάτω νεύουσα, ὅτε δὲ μόνον ἤκουσε τὴν παιδικὴν φωνὴν τῆς ἀθῶας θυγατρὸς τοῦ κακούργου δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ἀνελύθη στεναζοῦσα εἰς δάκρυα.

«Τόσῳ δὲ πειστικῇ ἦτο ἡ ὑπεράσπισις τοῦ δικηγόρου τῆς Ἰουλίᾳς, κατωρθώσαντος νὰ καταρρίψῃ μίαν πρὸς μίαν τὰς μαρτυρίας τῶν ὑπηρετῶν, ὥστε ἀμέσως ἐκηρύχθη ἀθῶα. ἐνῶ ὁ κόμης Ἀδάμ Μλοντσίσκη κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

«Καὶ οὕτω ἐξηφάνισθη καὶ ὁ τελευταῖος ἄρρεν γόνος τῆς περικλεοῦς ταύτης οἰκογενείας, ἥτις ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε τὸ κόσμημα τοῦ τόπου τῆς. Ἡ ἀθῶα θυγατὴρ ἀπεσύρθη εἰς τινα μονήν, ὅθεν βεβαίως πλέον δὲν θὰ ἐξέλθῃ.

«Τὰ ἀπέρχοντα κτήματα τῆς οἰκογενείας ἐπωλήθησαν διὰ δημοπρασίας καὶ ἡδὴ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν βιομηχανίαν.

νίαν καὶ τὴν γεωργίαν. Ἐκεῖ, ἔνθα διεπράχθη τὸ στυγερόν ἐκεῖνο κακούργημα, συρρίζει ἤδη ὁ ἀτμός καὶ βομβοῦσιν οἱ ἱμένες τῶν τροχῶν.

«Κατὰ δὲ νεωτέρας πληροφορίας ἡ Ἰουλίᾳ Μέλιγγερ, προσβληθεῖσα ὑπὸ σπουδαίας νευρικῆς νόσου, ἔπαθε τὰς φρένας, τῇ μεσιτείᾳ δὲ τοῦ καρδινάλιου ἀρχιεπισκόπου Σαλτσβούργου εἰσηλθε πρὸς θεραπείαν εἰς τι φρενοκομεῖον τοῦ Τυρόλου».

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς δίκης ταύτης προὔξηνσε τῷ Ριχάρδῳ βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

Τῷ ἀναπαρίστα πολλά ἀπομεμακρυσμένα γεγονότα, καθότι τὸ ὄνομα Πρετέκα τῷ ἥτο λίαν γνωστόν· πολλάκις ὁ πατήρ του τῷ ἀνέφερεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἦν συγγενὴς τῆς οἰκογενείας ταύτης καὶ δὴ τῆς Σεβερίνας Πρετέκα ἐσχάτως μάλιστα, ἀπαντήσας εἰς Παρισίους τὴν νεαρὰν κόμησσαν, τὴν ἐκάλεσεν ἐξαδέλφην του.

Ἐπὶ τοσοῦτον ἀπερροφήθη, ὥστε ἡσθάνθη ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τινὰ τὰς σκέψεις του ταύτας, δι' ἧς ἔγραψεν ἀμέσως ἄλλην μακροσκελῆ πρὸς τὴν Ἑλένην ἐπιστολήν, ἣν ἀπέστειλε διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Ἐν γένει δὲν ἦτο αὕτη οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ δεκάτη ἐπιστολή. ἦν ἔστειλε πρὸς τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ὁ πρίγκηψ ἐπεσκέπτετο καθ' ἡμέραν, πολλάκις δὲ καὶ τρίς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὴν Ἑλένην, πάντοτε ὅμως πολιτικὰ ἐνδεδυμένος. Ἄν δὲ καὶ αἱ ἐπισκέψεις του διήρκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολὺ φαίνεται ὅτι δὲν τῷ ἐπῆρκουν, διότι καθημερινῶς ἀντηλλάσσοντο καὶ ἐπιστολαί. Οὐχ ἦττον συχνάκις διεκόπτετο ἡ συνομιλία των, καθότι πολλάκις ἡ κυρία ταγματάρχου ἤκουε τὸ θαυμάσιον κλειδοκύμβαλον τῆς Ἑλένης νὰ ποικίλῃ τὰς συνδιαλέξεις των.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι συνηντῶντο καὶ εἰς ἕτερον μέρος, διότι πολλάκις ἡ κυρία Τσέτβιτς, ἐν ᾧ ἐβλεπε τὴν Ἑλένην νὰ ἐξέρχεται μόνη περὶ τὴν μεσημβρίαν, μετ' ἐκπλήξεως παρατήρει αὐτὴν ἐπιστρέφουσαν καὶ συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος, ὅστις, ὑποκλινόμενος χαριέστατα, τὴν ἐγκατέλειπε πρὸ τῆς θύρας τῆς.

— Ἑλένη Γιούγκ! Χά, χά!, ἐγέλα πονήρως ἡ καλοκάγαθος κυρία συλλογίζομένη τὸ ὄνομα τοῦτο. Αἱ! τίς οἶδε ποία προσωπικότης κρύπτεται μετὰ αὐτὸ τὸ ἱνκούνιο. Ἐπειτα τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο περιδέραιον, τὸ ὅποιον παρετήρησα μίαν ἡμέραν, δὲν εἶνε δυνατόν... θὰ εἶνε κόσμημα πλουσίας οἰκογενείας. Αἱ! καὶ ἐννοοῦμεν κ' ἐμεῖς ἀπ' αὐτά. Χμ! Ἐπειτα, νομίζω, ὅτι ἕνας Λόεμβουργ δὲν ὑποκλίνεται εἰς μίαν τυχαίαν γυναῖκα.

Ἡ

Ἐν Βερολίνῳ, W. ὁδὸς Ἀχορν.

τῇ 23ῃ Μαρτίου 1880.

Φιλτάτη Ἀγγελικῇ,

«Πρὸ μηνὸς σχεδὸν εὕρισκομαι ἐνταῦθα· σὲ βεβαίω δὲ ὅτι οὐδέποτε ἡσθάνθη ἡμας

τὴν τόσον εὐτυχῇ, ὅσον τώρα ἐνοικίασα ὠραίαν κατοικίαν παρὰ τινι κυρίᾳ Τσέτβιτς ταγματάρχου, — σημείωσε τὴν διεύθυνσιν καλῶς — ἥτις με καθυπεχρέωσε με τοὺς εὐγενεῖς καὶ καλοὺς τρόπους τῆς· ὡς ἐκ περισσοῦ, σοὶ γράφω, ὅτι ἕκαστα καὶ μαγευτικὴν γνωριμίαν, ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ σοὶ γράψω ἀργότερον.

«Τί τὰ θέλεις, Ἀγγελικῇ, εἰμαι εὐτυχιστάτη καὶ σὲ βεβαίω, ὅτι θὰ ἤμην πολὺ ἀχάριστος, ἐὰν δὲν ὁμολογήσω ὅτι ἐπέτυχον ὅ,τι ἐπεθύμουν, δηλαδὴ ἀνέζησα καὶ σχεδὸν... ἐλησμόνησα τὸ φρικῶδες παρελθόν.

«Αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἐνόμιζον θανατηφόρους, σχεδὸν ἐπουλώθησαν. Ὡ! πολλάκις, ἀγαπητῇ μου φίλῃ, ἡ τύχη δὲν εἶνε τόσον σκληρά, ὅσον φαίνεται κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας. Πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἀκριβῶς ἔτους ἔθαψα τὴν Βάνδαν εἰς Παρισίους, τὴν μόνην μου προστατίδα καὶ ἀρρωγὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας μου, ἐκείνην, ἥτις ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα τῆς, τὰ πάντα, διὰ νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἀγνωστον μέλλον μου καὶ τῆς ὁποίας ὁ βίος μέχρι τῆς τελευταίας τῆς πνοῆς ἦτο πίστις καὶ ἀφοσίωσις· καὶ μῶλον τοῦτο κατάρθωσα νὰ τὴν λησμονήσω... ἴσως με νομίσης ἀχάριστον καὶ μοχθηρὰν! Ἀχ, Ἀγγελικῇ, δὲν εἰμαι ποσῶς τοιαύτη, ἂν καὶ χωρὶς νὰ δισταῶ σοὶ λέγω, ὅτι ὁ θάνατός τῆς με κατεπράυνε· διότι ἐκλείσθη οὕτω τὸ τελευταῖον στόμα, ἐξ οὗ καὶ μόνου ἡδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τὸ φοβερόν μυστικόν μου, καθότι τώρα, ἐκτὸς σοῦ καὶ ἐμοῦ, οὐδεὶς μεταξὺ τῶν ζώντων τὸ γνωρίζει, ἐλπίζω δὲ καὶ νὰ ταφῇ μαζὺ μας.

«Ἡ νέα, ἥτις ἀνεπλήρωσε πλησίον μου τὴν θέσιν τῆς Βάνδας εἶνε ξανθὴ καὶ λίαν συμπαθὴς γερμανίς, καὶ μὲν δὲν ἱκανοποιεῖ ἐντελῶς τὰς ὁρέξεις μου, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δὲν με δυσαρρεστεῖ. Κάμνει ὅ,τι τὴν διατάξω καὶ φαίνεται ὅτι με ἀγαπᾷ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη καὶ ἐπὶ τέλους διατὶ νὰ σοὶ τὸ κρύψω; εἰμαι εὐτυχῆς.

«Περὶ τὸν λοιπὸν νὰ με συμβουλευσῃς, ὡς ἄλλοτε, νὰ ἀπαρνηθῶ τὸν κόσμον· οὐδέποτε μοὶ ἐφάνη ἡ ζωὴ τόσον ρόδινος, ὅσον τώρα. Ἄν ἤξευρες δὲ τί ὠραῖος εἶνε ὁ ἥλιος ἔξω! Διατρέχομεν ὠραιότατον πρόδρομον τοῦ ἔαρος.

«Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας σκοπεύω νὰ κάμω ἐκδρομὴν διὰ τινὰς ἡμέρας, οὐχ ἦττον ἢ διεύθυνσίς μου θὰ μένῃ πάντοτε ἡ αὐτή. Αἰσθάνομαι μεγάλην ὄρεξιν δι' ἐξοχὴν, βουνὰ καὶ χλόην. Τὸν χειμῶνα τὸν διήλθον εἰς Λονδίνον, τὸ δὲ θέρος εἰς Παρισίους. Τί παραδοξὸν δρομολόγιον καὶ αὐτὸ τὸ ἱδικόν μου! Καὶ ἀπὸ ποῦ νομίζεις ὅτι ἦλθον; Φαντάσου, ἀπὸ τοῦ Rouget Sount!

«Ἀχ, Ἀγγελικῇ μου, πῶς τὰ ἐπεράσαμεν ἐκεῖ τρία ὀλόκληρα ἔτη, ἐγὼ καὶ ἡ πιστὴ μου Βάνδα, ὁ Θεὸς μόνον τὸ γνωρίζει. Ἀπομεμονωμένοι καὶ ἐκτὸς πάσης

1. Πολίχνη ἐν τῇ βορείᾳ Ἀμερικῇ.

ἀνθρωπίνης ἐπικοινωνίας, τὸν μὲν χειμῶνα αἰσθάνομενοι ὑπερβολικὸν ψυχρὸς, τὸ δὲ θέρος ἀφόρητον καύσωνα καὶ τοῦτο ἐντὸς φωλεᾷς μετὰ τινὰς δεκάδας ἀνθρώπων· καὶ μῶλον τοῦτο, ὅτε ἀνεχωροῦμεν, ἡ φωλεὰ ἐκείνη μετεβάλλετο εἰς νέαν πόλιν! Πῶς μεγαλόνουν ὅλα γλήγορα εἰς τὸν παραδοξὸν ἐκεῖνον τόπον!

«Καὶ ὅμως πάντοτε εὐχαρίστως ἀναπολῶ τοὺς ἀμερικανικοὺς ἐκείνους χρόνους! Πόσα ἐδιδάχθη ἐκεῖ κάτω! Ἐχω τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐν Εὐρώπῃ οὐδέποτε ἤθελον κατωρθῶσαι νὰ ζῶ οὕτω ἀμέριμνος εἰς τὸν κόσμον, οὐδὲ θὰ ἀπέκτων τὴν περὶ τὸ ζῆν πρακτικότητά, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ καυχῶμαι ὅτι ἔχω. Κανεὶς ἐκεῖ δὲν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τί κάμνει ὁ ἄλλος ἢ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει. Ἀλλ' ἐδῶ εἶνε πολὺ ὠραιότερα, τί τὰ θέλεις, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

«Ἀλλὰ καιρὸς νὰ παύσω τὴν φλυαρίαν μου αὐτὴν, διότι αἰσθάνομαι ὅτι σὲ ἠνόχλησα πολὺ. Περιμένω εἰς τὴν ἐπιστολήν σου νὰ μοὶ περιγράψῃς ἐκτενῶς τὰ κατ' ἐσὲ καὶ τοὺς οἰκείους σου, τοὺς ὁποίους δυστυχῶς δὲν δύνασαι νὰ ἀσπασθῇς ἐκ μέρους μου. Ἰατρεῦθις ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸν βῆχα, ὁ ὁποῖος τόσον σὲ ἐστενοχῶρει; Μὴ φοβῆσαι, δὲν εἶνε τίποτε, ἀλλὰ καὶ μὴ τὸν παραμελήσῃς, διότι, ὡς καλῶς γνωρίζεις, ἡ οἰκογενεὶά μας εἶνε ἀνάγκη πολὺ νὰ προφυλάσσεται, ὅταν πάσχη ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους νοσήματα.

«Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ δώσῃς νὰ ἐννοήσῃ ὁ σύζυγός σου ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθῇς τὰ λουτρά ἐν Γερμανίᾳ καὶ τότε εὐκόλως θὰ δυνήθῃς νὰ ἀπομακρυνθῇς ἐξ αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον· ὅσον δι' ἐμὲ ἔρχομαι ὅπου καὶ ἂν εὕρισκεσαι. Ἀποστάσεις καὶ σιδηροδρόμους ἔμαθα νὰ μὴ φοβῶμαι διόλου.

«Ὡ! ἀμφιβάλω, ἀγαπητῇ μου ἐξαδέλφῃ, ἂν θὰ με ἀναγνωρίσῃς· πολὺ, μὰ πολὺ, μετεβλήθην.

«Λοιπὸν, ὑγίαινε, φιλτάτη μου Ἀγγελικῇ, γράψε μου ταχέως, διότι σὲ βεβαίω, ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου με κάμνουν εὐτυχῇ.

»Ἡ εὐτυχὴς καὶ εὐκρινὴς ἀγαπᾷ σὲ

»ἐξαδέλφῃ σου

»Ἑλένη Γιούγκ».

Υ. Γ. Δὲν εἶνε ἡ θεία Σεβερίνα συγγενὴς μετὰ τὴν ἀποθανοῦσαν κόμησσαν Λοεμβούργης; Δηλαδὴ τὴν μητέρα τοῦ πρίγκηπος Ριχάρδου τῆς Λαεμβούργης, ταγματάρχου τῶν Δραγόνων τῆς σωματοφυλακῆς; Γράψε μου, σὲ παρακαλῶ, διότι δὲν τολμῶ νὰ παρατηρήσω εἰς τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Γότα.

Συστημένον

Πρὸς τὴν Α. Υ.

τὴν κυρίαν Κόμησσαν Ἀγγελικὴν Πρετέκα

Πύργος τοῦ Modzerjewo

Εἰς Γαλικίαν.

»

Αὕτη ἦτο ἡ διεύθυνσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς.

Θ

Μόλις ἡ Ἑλένη ἐπεράτωσε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἐσφράγισε καὶ τὴν ἀπέθεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἵνα μετ' ὀλίγον τὴν ρίψῃ μόνῃ της εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Ριχάρδος.

— «Α! σὺ εἶσαι, Ριχάρδε! ἀνέκραξε περιχαρὴς τείνουσα πρὸς αὐτὸν συγχρόνως τὴν χεῖρα.

— Εἶμαι πολὺ λυπημένος, Ἑλένη! εἶπεν ὁ Ριχάρδος, ἐνῶ ἤγγιζεν ἐλαφρῶς διὰ τῶν χειλέων τὴν προταθεῖσαν χεῖρα, ναί, εἶμαι ἀπηλπισμένος· ὅ,τι ἐφοβούμην μὴ γείνη ἤδη εἶνε ἀναπόφευκτον· ἀνάγκη νὰ ἀναχωρήσω. Δέκα καὶ τέσσαρες ἡμέραι παρηλθόν, ἀφότου ἔληξεν ἡ ἀδεια τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, σήμερον δὲ ἔλαβον ἐπιστολήν τοῦ πατρός μου, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, καὶ μάλιστα προκειμένου νὰ ἀφικθῶσιν εἰς τὸν Πύργον πολλοὶ γινώριμοι καὶ συγγενεῖς, ὡς καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἡγεμόνος Valdaū Rogenhaïm, πατὴρ, μήτηρ καὶ θυγάτηρ· ἐπομένως ἡτοιμάσθην, ὅσον ἡδυνήθην ταχύτερον, ἕκαστα μερικὰς ἐπισκέψεις καὶ τώρα μόνος ἐτηλεγράφησα ὅτι ἀπέρχομαι μὲ τὸ πρῶτον νυκτερινὸν τραῖνον. Ἑλένη! πιστεύσέ με, ἂν θέλῃς, ὁ χωρισμός μας αὐτὸς μοὶ στοιχίζει πολὺ, πάρα πολὺ, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλένης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας τοῦ Ριχάρδου, εἶχε λάβει ἄοριστόν τινα ἔκφρασιν, οἱ μὺς αὐτοῦ δὲν ἐκινούντο, τὰ χεῖλη τῆς ἔμενον συνεσφιγμένα, τὸ δὲ ἀπλανὲς βλέμμα τῆς εἶχε προσηλωθῇ ἐπὶ τινος χαλκίνου ἀγαλματίου, ἐπὶ τῆς τραπέζης τεθειμένου.

Παρηλθὼν ἀρκετὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον καὶ οἱ δύο ἔμενον ἄφωνοι.

— Εἶνε πολὺ λυπηρὸν, τῇ ἀληθείᾳ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη, χωρὶς διόλου ν' ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τοῦ σημείου, εἰς ὃ τὸ εἶχε προσηλώσει.

— Ἀμφιβάλλω, ἂν θὰ ἀνθέξω ἐπὶ πολὺ, χωρὶς ἐσέ, ἐπανελάβην ὁ Ριχάρδος, δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω· εἶμαι ἀνίσχυρος ὡς παιδίον ἄλλ' ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶμεν αὐτό, δὲν ἦτο ποτέ δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ αὕτῃ ἡ εὐτυχία ἦτο αὕτη πολὺ μεγάλη δι' ἡμᾶς. Καὶ μολοντοῦτο δὲν τὸ ἐσκέφθημεν, ποτέ δὲν ἀπεφύγομεν τὸ δυσάρεστον τέλος! Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, τί λέγω! Μήπως ἐτελείωσεν ἡ εὐτυχία μας; «ὦ! ποτέ! πρέπει νὰ ἀνταμωθῶμεν καὶ πάλιν καὶ μάλιστα ταχέως. Εὐθύς, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἑορτῶν, θὰ εὖως ἀφορμὴν νὰ ἀναχωρήσω τοῦ πύργου. «ὦ! ὅσον δι' αὐτὸ μὴ φοβῆσαι, ἡ ἀνάγκη κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἐφευρετικόν. Ἑλένη, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ἀναγκαία εἶνε δι' ἐμὲ ἡ συναναστροφή σου· μοῦ εἶναι αὕτη ἀναπόφευκτος, ὡς τὸ ὄξυγονον εἰς τὴν ἀναπνοήν. Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν σὲ μόνην σκέπτομαι. Ἐξυπνῶ μὲ τὴν εἰκόνα σου πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν μου καὶ ὁ μόνος μου ἔκτοτε συλλογισμός εἶνε πότε θὰ σὲ ἴδω, πότε θὰ ἀντικρύσω αὐτὸ τὸ ὕψος σου βλέμμα. Μετρῶ σὰν παιδί τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εὐρεθῶ σιμά σου. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτά, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ φανῶ εὐθυμὸς εἰς τοὺς οἰκείους μου καὶ περιποιητικὸς εἰς τοὺς ξένους; Πῶς θὰ ἡμπορέσω νὰ φανῶ εὐχαρὶς καὶ περιποιητικὸς εἰς τὴν πριγκίπισσαν Μαριάννα; — ἴσως μάλιστα θ' ἀναγκασθῶ νὰ τῆς κἀνω καὶ κορτε!... ἐνῶ θὰ εἶμαι μακρὰν ἀπὸ σέ! Νὰ σὲ στερηθῶ τόσας ἡμέρας; «ὦ, εἶνε ἀδύνατον! Οὐδέποτε ἤλπισα ὅτι δύο χαρακτῆρες θὰ ἐσυμφωνοῦν τόσον καλὰ, ὅσον οἱ ἰδικοὶ μας, ὅτι θὰ συνῆπτον τόσον ὀργήγορα σχέσεις εἰλικρινεῖς, ὅσον εἶνε αἱ ἰδικαὶ μας. Ἀκριβῶς πρὸ τεσσάρων ἐβδομάδων σὲ συνήντησα ἐδῶ διὰ πρώτην φοράν· σοὶ ὀρκίζομαι, Ἑλένη, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διηλθόν τὰς γλυκυτέρας τοῦ βίου μου στιγμὰς καὶ τὰς χρεωστῶ εἰς σέ. «ὦ! ἔσο βεβαία ποτέ, ποτέ δὲν θὰ τὰς λησμονήσω.

Ταῦτα λέγων ὁ Ριχάρδος εἶχε λάβει τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης καὶ ἐκράτει αὐτάς. Ἐκείνη δὲν τὰς ἀπέσυρεν· ἐφαίνετο ζαλισμένη· πρὸς στιγμήν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καταβλήθοντας ὡς ἐκ τῆς διηνεκοῦς προσηλώσεως ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἔπειτα ἤγειρεν ἀργὰ τὰ βλέφαρα καὶ ἠένισε τὸν Ριχάρδον μὲ βλέμμα μεστὸν μελαγχολίας.

— Κανεὶς δὲν δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ κατὰ τὴν περίστασιν αὕτην, ἀπήντησε βεβιασμένως καὶ μόνος ἀκουομένη ἡ Ἑλένη· ἂς μὴ μεγαλύνωμεν τὸ πρᾶγμα· ἔπειτα ἐγὼ εἶμαι ἡ περισσότερον ἀδικημένη, διότι μένω μόνη, ἐνῶ σὺ θὰ ἐπανάγῃς τοὺς συγγενεῖς σου! θὰ διασκεδάσῃς!

— Θὰ διασκεδάσω; ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ μὲ τυραννῇς, Ἑλένη; ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος σφίγγων ἔτι τὰς χεῖρας τῆς. Ποία νομίζεις διασκεδάσεις δύναται μακρὰν σου νὰ μὲ περιμένῃ; Τί δύναμαι νὰ εἶπω ἐπὶ πλέον εἰς τὴν πριγκίπισσαν Μαριάνναν, τὸ ὅποιον νὰ μὴ τῆς τὸ ἔχω ἤδη εἶπῃ! «ὦ τί νὰ ἀκούσω ἀπὸ αὕτην, ἀφοῦ ὅλα μοὶ τὰ εἶπε; «ὦλα, ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίζω ἀντὶ δεκαλέπτου συναναστροφῆς μετὰ σοῦ, ἀντὶ μιᾶς λέξεώς σου, Ἑλένη, ἀντὶ ἐνὸς βλέμματός σου, μὲ ἀκούεις; Τούλάχιστον, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σὲ στερηθῶ, ἂς ἔμενα ἐπὶ τέλους μόνος!

— Ἀχ! Ριχάρδε, δὲν ἐννοεῖς τί λέγεις, ποτέ δὲν ἔμεινες μόνος· δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς τί περιέχει αὕτη ἡ λέξις· μόνος.

Ἐμεσολάβησεν ἀμοιβαία σιωπή, καθ' ἣν ἡ μὲν Ἑλένη ἀκουσίως προσήλωσε καὶ πάλιν ἀτενὲς τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀγαλματίου, ὁ δὲ Ριχάρδος, ἐγερθεὶς, ἐδήμιαζε τεταραγμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἤρχισε νὰ μονολογῇ:

— Ἐὰν τούλάχιστον οἱ λόγοι, οἱ ὅποιοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ φύγω, ἦσαν σπουδαῖοι... μήπως εἶνε ὑπηρεσία ἀναπόφευκτος, τότε θὰ τὸ ἡννόουν, ἀλλὰ... «ὦ! ἐπὶ τέ-

λους ἔχει καὶ ὁ πατὴρ δικαίωματα! Μοῦ ἔρχεται νὰ τηλεγραφῇσω— διεκόπη πρὸς στιγμήν— ἀλλὰ θὰ ἤμην ἀδικαιολόγητος.

Διέκοψε τὸν μονολόγον του, ἔστη πρό τινος τραπέζης καὶ ἀσυνειδήτως ἔλαβέ τι τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀντικειμένων.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Χ.

Εἰς τὸ γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπελίου», τόμος 2 ἐξ 900 περίπου σελίδων..... Δρ. 8 (9)

«Ἀπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ»... Δρ. 2,50 (3)

«Βηλαρὰ»..... Δρ. 2 (2,20)

«Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλδου» καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου..... Δρ. 1,20 (1,40)

«Βίος τοῦ Μωάμεθ», μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐσαιγκτόνος Ἰρβιγγος..... Δρ. 2 (2,20)

«Παρίσιων Ἀπόκριφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺνι, μετάφρασις Ἰσίδωρου Ι. Σκυλίση (τόμος 10)..... Δρ. 6 (7)

«Τὸ Τριακοσιδράχμον» Ἐπαθλόν, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 (60)

«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι», λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... Λεπτ. 60 (70)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρίσιων», μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρίσιων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμος 2)..... Δρ. 4 (4,30)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 (1,20)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 (2,20)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1 (1,20)

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 (2,20)

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἀνθρῶπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου..... Δρ. 2 (2,20)

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ (τόμ. 2) Δρ. 5 (5,50)

«Ἡ Ναζὶὰ Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150 (160)

«Τυχάιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχμ. Δρ. 1,50 (1,60).